

XXXIII

*Aprilgekkendag – Chrushers kijk op de wereld – Rita als
postbode – Spionage in Little College Street – De Lange en de
Korte – Gekidnapt – Rippers*

De waarheid werd me sneller en hardhandiger duidelijk gemaakt dan me lief was op de eerste dag van april, aprilgekkendag. Ik had een grapvrije middag doorgebracht in Vincents atelier en was nu op de terugweg naar The King's Arms – met de tram, omdat de een of andere grapjurk het leuk gevonden had het voorwiel van mijn fiets te stelen. Ik verdacht Harry-Nieuwe-Kleertjes.

Bij de tramhalte liep ik Chrusher de Krantenman tegen het lijf, op de terugweg van zijn werk in de *Whitbread*-brouwerij. Hij rook sterk naar mout en hop en droeg zijn onafscheidelijke pak kranten onder zijn arm. Chrusher was een van de kroegorakels van The King's Arms, de kerels die zich op zaterdagavond aan de toog verzamelden om de problemen in de buurt, in Londen of, als het zo uitkwam, in het hele koninkrijk op te lossen met een gemak dat met elk glas bier toenam. Chrushers oplossingen stonden in hoog aanzien, omdat hij altijd wel met een krant kon zwaaien om zijn gelijk te bewijzen.

'Ha Mayfield,' begroette hij me.

'Ha.'

'Hebbie de krant bijgehouden de laatste tijd?'

'Ja, nogal...'

'We worden weer 's goed genaaid, makker.'

'O, door wie deze keer?' vroeg ik ongeïnteresseerd. Ik kende het antwoord al. Het was óf de 'kapitalistische elite' óf de 'volgevreten aristocratie' óf een combinatie van die twee, verenigd in 'die georganiseerde zwendel die doorgaat voor ons parlement'. Chrusher haalde zijn informatie uit andere kranten dan ik.

‘Door wie? Dat stelletje zakkenvullers daar in *Westminster* natuurlijk! ’t Is één smerige, stinkende beerput die ze proberen af te dekken.’

‘t Is niet waar!’ riep ik plichtmatig uit. Mijn gedachten dwaalden af. Met Vincent had ik vanmiddag een keus gemaakt uit de door mij geschreven artikelen. De beste waren door Bedlington afgeleverd bij Frank Harris, hoofdredacteur van de *Saturday Review*, met wie ik overmorgen een gesprek zou hebben. Sinds ik de artikelen in een envelop had zien verdwijnen, knaagde het gevoel aan me dat ze lang niet goed genoeg waren, dat er nog oneindig veel aan te verbeteren viel.

Ik luisterde met een half oor naar Chrushers nieuwste complottheorie. Tot ik een bekende naam hoorde.

‘Rosebery, die jood met z’n puddinggezicht. Ze doen d’r natuurlijk alles aan om z’n naam uit de kranten te houden, maar iedereen die z’n harses gebruikt, weet dat ’t om hem gaat. ’t Heb in de *Evening News* gestaan en in ’n Franse krant: “zekere personen in een hoge positie”, daar hoort de premier bij.’

‘Wat? Zeg dat nog ’s ’n keer.’

Ik probeerde de draad van het gesprek weer op te pikken. Ik had de speculaties over de gezondheid van de premier en de geruchten dat zijn naam tijdens de komende rechtszaak zou vallen gevolgd, maar had niet over de mogelijke gevolgen daarvan nagedacht.

‘Christus, man, heb je stront in je oren? Ik had ’t over ’t proces van die kunstenaar met z’n lange haar, die Wilde. Z’n advocaat wilde ’n pak brieven als bewijsmateriaal gebruiken, maar hij wil ze niet voor de rechtbank voorlezen, omdat d’r namen van hoge piefen in staan. Nou, geeft je wel te denken, hè? Wie is d’r nog meer bang ’n mietje genoemd te worden? Driekwart van die heren die met hun vette reet op ’t pluche van het *House of Lords* zitten, durf ik te wedden!’

Chrusher kwam op stoom. Hij zwaaide met zijn vrije arm als een standwerker in *Petticoat Lane*. ‘Ze hebben ’t te goed, weet je. Te veel diners, te weinig eerlijke arbeid. Maakt ze week in de bovenkamer.’

Hij tikte tegen zijn voorhoofd.

‘Hier aan de Oostkant blijven kerels kerels, maar daar...’

'Ja, ja,' onderbrak ik hem. Het orakel Chrusher had het mis, deze keer. 'Maar denk je dat 't invloed zal hebben op de rechtszaak? Dat hij misschien niet door zal gaan?'

'Of dat de heren 't op 'n akkoordje gooien. Rechters, advocaten en politici, zet ze bij mekaar en wat krijg je? Zeker geen réchtspraak!'

'Dus 't wordt geen eerlijk proces volgens jou?'

Op die vraag zou ik geen antwoord krijgen. Aan de overkant van de straat floot een vrouwspersoon in een rood-wit gestreepte jurk hard en schel op haar vingers.

'Oi! Adie! Adie Mayfield!'

'Hé!' zei Chrusher. 'Is dat niet...'

'Ja, Rita Goodenough,' bevestigde ik.

Rita? Wat moest die griet hier? En wat moest ze van mij?

Ik stak schoorvoetend de straat over.

Achter Rita dook Essie, haar onafscheidelijke schaduw, op. Ze droeg een japon van rood fluweel die haar zowaar wat kleur op haar wangen gaf. Ze sabbelde op de vingertoppen van haar lange, kalfsleren handschoenen.

'Mooie jurken, dames,' zei ik, met een tikje tegen mijn hoed. 'Wie is de gulle gever?'

Rita grijnsde. Ze liep heupwiegend naar me toe en draaide vlak voor me een pirouette die een vlaag parfum en zweet in mijn gezicht deed slaan. 'Jaloers, Adie?'

'Jaloers? Wat bedoel je daarmee?' vroeg ik wantrouwig. Rita zei dat soort dingen niet per ongeluk.

'O, niks, helemaal niks!'

Essie giechelde. Rita porde haar waarschuwend in haar zij. 'Stop d'r 'n sok in, Es!'

Essie stopte gehoorzaam een halve handschoen in haar mond.

'We zijn gevraagd jou 'n brief te bezorgen.'

Uit de diepten van haar décolleté haalde Rita een envelop naar boven die daar, te oordelen naar de zweetvlekken, al enige tijd had vertoefd.

'Van wie is hij?' vroeg ik en pakte de brief tussen duim en wijsvinger aan.

'Weet ik veel. Misschien wel van 'n geheime aanbieder.'

Rita draaide aanstellerig met haar kont, wat Essie bijna in haar handschoen deed stikken.

'Aanbiddeuw! Pwins Poe! Pwins Poe! Au! Wíta!'

De nagels van haar vriendin hadden twee rode halvemaantjes in Essies wang achtergelaten.

't Is 'n brief van 'n vriend van je. We moesten 'm aan je geven. Hij zei dat 't belangrijk was,' verklaarde Rita. Ze had haast gekregen. 'Kom mee, Es.'

Ze stak haar arm door die van Essie en zette het op een lopen. Ze stoven de hoek om, schaterend als een stel heksen.

Ik bleef verward achter met de brief in mijn hand.

Wat had dát te betekenen gehad?

De envelop gaf me geen antwoord. Noch op de voor-, noch op de achterkant stond een afzender.

Chrusher, zo nieuwsgierig als de pest, stak de straat over om te zien wat Rita me toegestopt had.

Ik stak mijn hand naar hem op en maakte me uit de voeten. Aanstaande zaterdag zouden 'die jonge Mayfield en z'n meisjes van plezier' wel over de tong gaan bij de wekelijkse orakelbijeenkomst, maar dat was van later zorg.

Al lopend scheurde ik de envelop open en haalde er een klein briefje uit. Het vet van Rita's huid had het papier doen verkleuren en de inkt doen uitlopen. Desondanks herkende ik het handschrift direct. Dit was het antwoord van Bob waar ik al weken op wachtte. De letters, met op- en neerwaartse halen, scherp als dolksteken, spelden de volgende boodschap:

Adrian, (Het viel me op dat hij mijn echte naam gebruikte.)

Ik moet je spreken. Kom naar Little College Street. Freddy en Alf zijn er ook. Het is belangrijk.

Bob

Ik las de brief wel vier keer overnieuw. De inhoud ervan was duidelijk: ze wilden dat ik naar Little College Street kwam. De vraag was echter: waarom?

In gedachten verzonken liep ik The King's Arms binnen. Flo stond achter de bar, maar ik had geen tijd voor haar.

Bob wilde me spreken. Het was belangrijk. Kon het over iets anders dan over de rechtszaak van Oscar Wilde gaan?

Wist hij iets wat ik ook moest weten?

Misschien werd het Bob hier in Londen te heet onder de voeten en wilde hij me overhalen mee te gaan naar een andere stad. Misschien wilde hij zich van mijn zwijgen verzekeren door dreigementen. Hij had immers nog steeds een deel van Vincents dagboek...

Twee aannemelijke theorieën die toch ergens niet klopten.

Wat had Bob, Freddy en Alf bezielde om Rita als boodschapper te gebruiken? En wat hadden die dubbelzinnige opmerkingen van haar te betekenen gehad?

Een afschuwelijke derde mogelijkheid drong zich aan me op. Ik rende de trap op naar mijn kamer, draaide de deur op slot en pruts- te het boek met de brieven uit mijn matras.

Ik legde Bobs brief naast de kerstkaart die hij me geschreven had en vergeleek de handschriften.

Zo op het oog waren ze exact hetzelfde, al was het schrift op de brief iets netter, als dat van een brief waarvan je de woorden van tevoren hebt bedacht... of gedictieerd krijgt. Stel dat het een valstrik was...

Met mijn neus op het papier speurde ik naar tekens die Bob achtergelaten zou kunnen hebben om me te waarschuwen. Een kleine Q, een bijna onzichtbare F. Het briefpapier gaf niets anders prijs dan de scherpe lucht van Rita's zweet.

Moest ik gaan? Als Bob me werkelijk iets belangrijks te vertellen had, kon ik het me niet permitteren het te missen. Elke nacht droomde ik van advocaten en rechtszaken en volgens Flo was dat een teken dat je vijanden kwalijke geruchten over je verspreiden. Ik had een tweede gouden muiltje gekocht om het ongeluk dat deze geruchten Vincent zouden bereiken, af te wenden.

Ik nam een besluit. Ik haalde pa's daagse jas van het haakje boven zijn bed en zette zijn pet op. De pet was flink te groot, maar dat kwam me goed uit. Ik trok hem over mijn oren, zodat hij mijn opvallende witblonde haar bedekte. Zo gekleed zou ik niet snel herkend worden. Ik stopte Bobs brief in mijn zak en haastte me naar

beneden. Als ik nu op de tram sprong, zou ik voor het echt donker werd een kijkje in Little College Street kunnen nemen.

Onder aan de trap liep ik tegen Gloria op.

‘Jane hoeft niet voor me te dekken. Ik eet vanavond bij een vriend,’ zei ik om eventuele vragen voor te zijn.

Hij haalde ongeïnteresseerd zijn schouders op. ‘Je gaat je gang maar.’

Zijn onverschilligheid deed me pijn, maar ik had geen tijd om erbij stil te staan.

Ik rende de straat uit, terug naar de halte waar de paardentrams richting Westkant vertrokken. Boven de kroegen langs Commercial Street zonk een verblindend rode zon achter een vestingwerk van wolken.

Vanuit het steegje tegenover Little College Street 13 bespioneerde ik het raam op de eerste verdieping. Zoals te verwachten viel, was er niets te zien. De vitrages hingen stil voor de ramen, de deur bleef gesloten.

Ik haalde mijn horloge uit mijn vestzak en bevestigde mijn vermoeden: ja, ik stond hier al een halfuur.

Geeuwend hobbelde ik van de ene op de andere voet. Op wacht staan was slaapverwekkend saai. Je kreeg er honger van, en koude voeten.

Ik stapte uit de schaduw van het steegje. Er was niets te zien, behalve een rijtuig dat een paar huizen verderop stond te wachten. De koetsier zat op de bok, met zijn rug naar mij toe.

Ik waagde het erop, stak de straat over en belde aan.

Ik hoorde voetstappen op de trap. Iemand rammelde met kettingen en grendels.

‘Ja, ja, ik kom!’

De deur werd op een kier geopend. In de schemerige hal zag ik twee ogen me waakzaam opnemen.

‘Ja? Wat wil je?’

Het was mevrouw Grant, de huisbazin. Een vreselijk nieuwsgierig mens dat door sleutelgaten gluurde en volgens meneer Taylor in zijn spullen neusde.

Ik schoof pa’s pet naar achteren, zodat ze me kon herkennen.

‘Dag mevrouw, ik kom voor Bob Cliburn.’

‘O, juist. Jij moet de Mayfield-jongen zijn. Loop maar door.’

Ik werd verwacht. Zelfs door mevrouw Grant. Vreemd...

Met haar ogen in mijn rug liep ik de trap op. Zacht gerinkel van kettingen wees erop dat ze de deur weer vergrendelde. Voorzichtigheid? Of een manier om mijn ontsnappingsroute af te sluiten?

‘Bob!’ riep ik naar boven. ‘Bob?’

Er kwam geen antwoord, maar het was net of er in de zitkamer stoelen werden verschoven.

Over mijn schouder zag ik mevrouw Grant onder aan de trap staan. Ze sloeg me half waakzaam, half angstig gade, alsof ze bang was dat ik haar met geweld de sleutels afhandig zou maken.

‘Ga,’ beval ze me met licht trillende stem. ‘Ga de kamer in, jongen.’

Ik gehoorzaamde, al was het me duidelijk dat ik een kanjer van een vergissing had begaan. De brief wás een valstrik en de val was dichtgeklapt.

De zitkamer van Little College Street 13 zag er hetzelfde uit als hij altijd gedaan had. Alleen waren er nu geen jongens, geen lachende, rokende klanten die hen op hun billen tikten, geen likeurtjes, geen gouden sovereigns.

Midden in de kamer stonden twee oudere heren in lange jassen die tussen de kussentjes en waaiers ongeveer net zo op hun plaats waren als twee doodgravers op de kermis in *Blackpool*. Ze namen me onbewogen op, zonder te knikken of me op een andere manier te groeten.

‘Adrian Mayfield?’ informeerde een van hen.

‘Ja,’ antwoordde ik hees.

‘Wil je rustig met ons meekomen?’

‘Waarheen?’ Ik keek van de een naar de ander. ‘Wie zijn jullie?’

‘Ik denk dat het niet aan jou is om vragen te stellen,’ zei de langste van de twee. Hij knipte met zijn vingers. Achter me hoorde ik een stoel kraken.

Ik sprong opzij, klaar om te vechten als een kat in het nauw.

‘Nee, rústig,’ zei een diepe stem. ‘Je hebt gehoord wat meneer gezegd heeft: je komt rústig met ons mee.’

Een bullebak met de borstomvang van een prijsvechter rees op uit een *Louis XIV*-stoeltje. Ik liet mijn vuisten zakken. De heren hadden hun voorzorgsmaatregelen genomen.

‘Goed zo,’ zei de Bullebak.

‘Als u meewerkt, zal u geen haar gekrenkt worden, jonheer Mayfield,’ dreigde de lange heer allervriendelijkst. ‘Beneden staat een rijtuig voor ons klaar.’

‘Mars!’ beval de Bullebak.

Hij trok mijn handen op mijn rug en sloot zijn knuist eromheen als een levende handboei. We waggelden in ganzenpas de trap af. Mevrouw Grant haalde de ketting van de deur. Toen ik haar passeerde, hield ze me aan om me bijziend in mijn gezicht te staren.

‘Ja, dat is er een van,’ zei ze tegen de heren. ‘Ik weet het zeker.’

Het gaf me het gevoel een afzichtelijke, maar fascinerende circusattractie te zijn. Een nieuwe mensensoort, ontdekt in de sloppen van Westminster.

De Lange maakte een kleine buiging voor haar, als dank voor haar behulpzaamheid.

‘Als uw verdere medewerking vereist wordt, zult u dat van ons horen, mijn beste mevrouw Grant.’

‘O, u bedoelt dat...’ Ze legde een hand op haar borst, opgewonden ademend. ‘Ik weet niet of ik dat kan, hoor... voor al die heren...’

‘Laten we hopen dat het er niet van hoeft te komen, mevrouw,’ zei de Lange ernstig.

De Bullebak duwde me de straat op. ‘Vooruit!’

Het rijtuig reed met gesloten gordijntjes door de straten van Londen. Linksaf, rechtsaf, een stuk rechtdoor, daarna weer links...

Ik probeerde tevergeefs te bepalen welke richting we uit gingen. Eén keer hoorde ik de klokken van de Big Ben slaan, maar ze klonken al ver weg. We waren opgeslokt door Londen, die grote stad waar je maanden naar iemand kon zoeken zonder hem te vinden.

Gloria en Kate zouden op dit ogenblik aan tafel zitten zonder zich zorgen om mij te maken. Pas morgenavond zou een van hen opmerken: ‘Is Adie nou nog niet thuis?’ In de tussentijd kon er van alles gebeurd zijn.

Ondanks dat besef was er een wonderlijke kalmte over me gekomen. Een onnatuurlijke kalmte, als de rust die op het innemen van laudanum volgt. Op de vijftien centimeter bank die de Bullebak me gunde, zat ik aandachtig de gaten in pa's jas te tellen. (Ik vond er elf.) Mijn hoofd had de deur dichtgegooid voor de tientallen vragen en angsten die schreeuwden om binnengelaten te worden. Ik had geweten dat dit eens zou gebeuren. Dit was mijn grootste angst. Als ik de paniek binnen zou laten, zou ik gek worden: gillen, schreeuwen, trappen, proberen uit het rijtuig te springen. Wat onverstandig was met zo'n beul van een bokser naast je.

De heren tegenover me zwegen. De kleinste haalde een opschriftboekje uit zijn binnenzak en streepte daarin enkele dingen door. Hij stak het terug met een tevreden uitdrukking op zijn gezicht.

Na nog een aantal afslagen, die ik allang niet meer bijhield, kwam het rijtuig tot stilstand. Het portier werd geopend. Ik had enkele seconden om de straat in me op te nemen. Geen goede en geen slechte buurt, met roodstenen huizen waarvan de bewoners niet arm, maar ook zeker niet rijk waren. Er was geen enkel herkenningpunt, zoals een kerk of een spoorwegstation. Het kon zijn dat ik ooit, tijdens mijn doellose zwerftochten door Londen, door deze straat was gekomen, maar het was geen straat die je onthield. Hij kon in Chelsea liggen, of in *Clerkenwell*, of helemaal aan de rand van de stad, in een van de buitenwijken: Walthamstow of Barking.

De Bullebak gaf me niet meer tijd om om me heen te kijken. Hij duwde me naar een huis waar achter alle gordijnen licht brandde. De voordeur werd als op commando geopend en even later stonden we in een kale gang waar ik op een zijtafeltje een politieknuppel zag liggen.

'Is dit de laatste?' vroeg de persoon die ons opengedaan had. Zijn stem kwam me bekend voor. Ik probeerde me uit de greep van mijn cipier los te wurmen om zijn gezicht te zien.

'De laatste van wie we wéten,' antwoordde de Lange met een sarcastisch lachje. 'Sta stil, jongen! Hoor je niet wat ik zeg? Hé, ben je gék geworden?'

Hij had gelijk. Mijn brein had het verband gelegd tussen de politieknuppel en de man die ons had binnengelaten en ik kon de pa-

niek niet langer bezweren. Ik had hem herkend. Hij was de man die Charles had aangesproken in de Empire en hem met twee andere kerels bont en blauw geslagen had. Mijn tussenkomst had destijds erger voorkomen, maar in dit anonieme, dertien-in-een-dozijnhuis zouden ze hun gang kunnen gaan. Met mij.

‘Raak me niet aan!’ gilde ik, zo hard dat het hopelijk buiten te horen zou zijn. ‘Waag het niet! Ik heb een pistool! Ik schiet je neer! Ik zweer het!’

‘Nonsens,’ zei de Korte, maar maakte toch aanstalten om het te controleren.

Ik haalde uit. Mijn vuist trof zijn bovenarm voordat hij de knopen van pa’s jas los kon trekken.

‘Ik zei: ráák me niet aan!’

Hun handen. Hun vuisten. Ze hielden ze klaar om me hard te raken, overal waar ik ooit zacht door een man was aangeraakt. Elke kus moest uitgewist worden door een vuistslag.

‘De jongen ís gek,’ zei de Lange met overtuiging.

‘Zorg dat hij kalmeert,’ droeg de Korte de Bullebak en de Empire-kerel op. ‘Neem hem mee naar boven. Daar kan hij uitrazen.’

Ik deed een duik naar de politieknuppel, het enige niet-verzonnen wapen dat ik binnen handbereik had. Ik kreeg het niet te pakken. Mijn arm werd op mijn rug gedraaid, met zo’n kracht dat ik dacht dat hij uit de kom gerukt werd. Ik gilde het uit van de pijn.

De Empire-kerel zag zijn kans schoon en griste de knuppel zelf van de tafel. Hij hief hem hoog om mijn tanden uit mijn bek te slaan.

‘Néé!’ schreeuwde ik.

‘Nee!’ schreeuwde de Lange ook. ‘Dat kunnen we ons niet veroorloven, agent. Geen gebroken botten!’

De kerel liet met overduidelijke tegenzin de knuppel vallen. Hij gehoorzaamde enkel omdat hij aan gehoorzamen gewend was.

Samen met de Bullebak pakte hij me vast alsof ze me wilden gaan jonassen: de een sjoerde me aan mijn armen de trap op, de ander hield mijn schoppende voeten in bedwang. Vakkundig en snel als een stel broeders uit het krankzinnigengesticht droegen ze me over de overloop een donkere kamer binnen. De isoleercel.

‘Loslaten?’ vroeg de Empire-kerel aan de Bullebak.

'Loslaten,' zei die.

Ze lieten me zonder omhaal vallen. Ik landde op een harde planken vloer.

'Goed zo! Sluit 'm daar maar eens even op! Dat zal 'm wel doen bedaren!'

De deur werd in het slot getrokken. Het vage gaslicht van de overloop werd opgeslokt door een duisternis zo zwart dat het leek of ik ondergedompeld werd in een inktpot. Achter me hoorde ik de sleutel omgedraaid worden. Ik krabbelde overeind, bevangen door een primitieve paniek die gelijk met de duisternis op me gesprongen was: ik wist niet of ik alleen was in deze donkere kamer. Op de hielen gezeten door alle monsters die zich ooit onder mijn bed verschanst hadden, rende ik naar de deur.

Ik rammelde aan de deurkruk en bonsde op de panelen, met als enige resultaat dat iemand 'Hou je kalm!' snauwde. Ik hoorde de voetstappen op de gang zich verwijderen.

Ik draaide me om, om wat er ook achter me stond onder ogen te zien. Het duurde even voor ik aan het duister gewend was. De kamer die tevoorschijn kwam, had meer weg van een badkamer dan van een kerker uit een spookhuis. Sterker nog, het wás een badkamer. Voor de haard stond een zitbad, niet ver van een wasbasin met een lampetkan. Op een smalle tafel lagen sponzen, kammen, borstels, een nagelschaartje en een stuk zeep. Alledaags als deze voorwerpen waren, in het schemerlicht dat tussen de kieren van de blinden naar binnen prikte, kregen ze iets sinisters. Het zinken bad deed me denken aan de bakken waarin bij de slachter het bloed werd opgevangen, de keurige rij toiletbenodigdheden aan de instrumenten van een chirurg.

Andere, volwassener angsten dit keer, deden me een paar stappen achteruit zetten, tot ik met mijn rug tegen de deur stond. Nettles had me in mijn Little College Street-tijd meer dan eens verhalen verteld over jongens die de verkeerde vent tegenkwamen. Rippers. Kerels die erop geilden je bloed te laten vloeien.

Wat zouden ze met me doen als ze terugkwamen?

Ze zouden me vermoorden. Langzaam, lekker langzaam, want lekkere dingen moesten lang duren.

Nee! Nee!

Ik probeerde die gedachten uit mijn hoofd te schudden. Ze waren niet logisch. Rippers waren jakhalzen. Ze hadden een neus voor alles wat zwak, arm en wanhopig was. Ze pikten de jongens eruit die bereid waren met iedereen mee te gaan, die zo diep gezonken waren dat niemand ze zou missen.

Ze konden mij niet voor zo'n jongen aanzien. Ik was gezond, goed gekleed. Ik sprak geen mannen aan op straat. Bovendien, ze hadden mijn naam gekend.

'Jongheer Mayfield.'

Dat klonk als...

Dat klonk als Palmtree.

Natuurlijk.

Rustiger, maar niet gerustgesteld, liep ik met een boog om het bad heen en ging in de vensterbank zitten. Door de kieren van de blinden was niets meer te zien dan ziekelijk groen straatlantaarnlicht.

Ik stak een sigaret op om mezelf te kalmeren, onhandig frunnikend met de lucifers.

Getuigen, daar waren ze naar op zoek. Freddy, Charles, Sidney, mij... Iedereen die ze voor de rechtbank konden laten getuigen dat de markies van Queensberry groot gelijk had gehad toen hij meneer Wilde een 'somdomiet' noemde.

Ik bracht de sigaret met trillende vingers naar mijn mond. De rook kringelde in de duisternis omhoog als een grijs spook.

Palmtree had gelijk gehad, vorig jaar tijdens Guy Fawkes Night.

Ze gingen iemand verbranden. Maar niet alleen meneer Wilde. Met hem zouden Vincent, de purperen hofhouding en al mijn dromen in rook opgaan.